

## «Και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα πέμπτη» (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

/ Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες



[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=175035>]

Όλ' αυτά διαιρέθηκαν σε δύο τμήματα, καθώς διατάχθηκαν, και τα πρώτα τρέφονται και κολυμπούν στη θάλασσα και τα υπόλοιπα ύδατα, και τ' άλλα τρέφονται στην ξηρά και πετούν στον αέρα, μεταξύ του θόλου του ουρανού και της γης, όπως πήραν διαταγή από το Θεό. Διότι ξέρουμε πως, όταν κάποιος γονιμότατος σπόρος, όπως αυτός του σιναπιού και του λεγομένου χρυσού λάχανου, ακόμη κι ένας κόκκος, ριφθεί σ' ένα κήπο, αποδίδει γόνιμο τον καρπό, έτσι κι ένας λόγος του Θεού, γεμάτος δύναμη και σοφία, αφού ρίφθηκε στα ύδατα, έβγαλε εκεί αναρίθμητα πλήθη «ψυχών ζωσών», ερπετών, πουλιών, τετραπόδων «μικρών μετά μεγάλων» (Ψαλμ. ργ', 25), και, όπως από τα ύδατα από τόσο μεγάλο σε μέγεθος ουρανό, έβγαλε από εκεί με αφθονία και στερέωσε ένα πλήθος από ζωντανά όντα, που ανήκουν σε διάφορα είδη.



«Και είδεν ο Θεός ότι καλά» (Γεν. α', 21), για να μην τολμήσει κάποιος από τους μεμψίμοιρους να πει, ότι το τάδε και το τάδε μόνο επαίνεσε ο Θεός, λέγοντας ότι είναι καλά. «Και ευλόγησεν αυτά ο Θεός λέγων· αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε τα ύδατα εν ταις θαλάσσαις και τα πετεινά πληθυνέσθωσαν επί της γης» (Γεν. α', 22), διότι αυτή είναι η ευλογία τους, το «αυξάνεσθε και πληθύνεσθε», γι αυτό και η θάλασσα αναβλύζει με αφθονία τις αγέλες τους, σαν μεγάλη πηγή, και αφθόνως η ξηρά τις ομάδες των χερσαίων ζώων, ώστε ούτε το πλήθος των κυνηγών, ούτε κάποια άλλη επίδραση έχει τη δύναμη να λιγοστέψει το πλήθος τους, αλλά, σαν την ανεξάντλητη θάλασσα, κατά παρόμοιο τρόπο κι αυτά, που βρίσκονται στη θάλασσα και την ξηρά, τα αυξάνει εκείνο το παράγγελμα, το οποίο άκουσαν, δηλαδή το «αυξάνεσθε και πληθύνεσθε».

«Και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα πέμπτη» (Γεν. α', 25) κι εμείς, αφού μελετήσαμε στον πέμπτο λόγο με συντομία τα έργα της πέμπτης ημέρας, παίρνοντας χάρη από το Θεό, στον έκτο θα θησαυρίσουμε τα έργα της έκτης ημέρας, διότι είναι ωραίο τα θεία μεγαλουργήματα κάθε ημέρας να περιγράφονται σ' αυτήν και να μην τα αναλύει κανείς πιο πολύ. Και να παίρνει απ' αυτές την ωφέλεια όταν αναχωρήσει για το σπίτι του. Και πρώτη ωφέλεια είναι το ότι έχουμε τέτοιο Κύριο και Δεσπότη, που είναι εντελώς άναρχος, άπειρος, πανάγαθος, πανάγιος, αδωροδόκτης, πανίσχυρος, που δεν λησμονεί ποτέ, υπερτέλειος, που δεν έχει πυθμένα, απρόσιτος, που δεν μπορεί να καθοριστεί, που δεν μπορεί ν' αντέξει ο άνθρωπος την παρουσία του, ακαταμάχητος, αμόλυντος, ωραίος,

σωτήρας, απαθής, βοηθός, ανέκφραστος, ακατάληπτος, ατάραχος, παντοδύναμος, εφευρετικός, κτίστης μυριάδων ασωμάτων αγγέλων, κτίστης του ουρανού και της γης και της θάλασσας και κάθε άλλης δημιουργίας, θησαυρός, που περιέχει τα πάντα, πολύ αγαπητός, άρχοντας που παρέχει γονιμότητα, ισχυρότατος, λαμπρότατος, που δωρίζει την ευτυχία, μακάριος, άυλος, και απλώς σπουδαιότερος απ' αυτά και πολυτιμότερος. Και δεύτερο, για να σπεύσουμε κοπιαστικώς προς αυτά, που είναι αρεστά και αγαπητά σ' αυτό το Δεσπότη μαζί με λαμπρή ζωή. Διότι, όταν υπάρχει τέτοιος Δεσπότης, πρέπει να καταλάβουμε τι λογής αρμόζει να είναι και οι δούλοι του, δηλαδή καθαροί και άμωμοι, για να προσεγγίζουν και να υπηρετούν την πανάμωμη και καθαρότατη χάρη. Διότι λέγει: «πορευόμενος εν οδώ αμώμω ούτός μοι ελειτουργεί» (Ψαλμ. ρ', 6). Γι' αυτό ας σπεύσουμε, αδελφοί, ώστε να μη φανούμε ανάξιοι τέτοιου Δεσπότη, για να μας ελεήσει και σώσει με τη χάρη του. Αμήν.

Μετάφραση: Ανδρέας Κυριακού, Θεολόγος, Εκπαιδευτικός